

prøver at få det bedst mulige ud af det med de holdninger, vi heldigvis har bredt i Danmark.

Så vil jeg også gerne benytte lejligheden til at sende en ros til Venstres ordfører, som var dejlig klar i sin tale, i sit hovedindlæg her.

For at forkorte det yderligere har jeg sprunget nogle korte bemærkninger over, og jeg vil gerne spørge hr. Thulesen Dahl, som siger, at man ikke har noget sådan konkret forslag at fremsætte, om det er 30 eller 60 eller nogle andre antal: Vil det sige, at vi kan frygte, at der er et forslag af en sådan karakter på vej? Ikke fordi jeg tror, det har nogen chance for at blive vedtaget, men jeg synes, det ville være ganske fløvt for dansk folkestyre, hvis et sådant forslag blev fremsat.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg skal heller ikke trække debatten unødigt længe ud, men blot sige, at jeg synes, at hr. Kristian Thulesen Dahl skulle gå hjem og tænke sig grundigt om. Jeg synes, han er ved at komme ud i noget snavs ved ikke rigtig at kunne redegøre for, hvad det er for synspunkter, som faktisk er blevet præsenteret både her fra talerstolen og i udsendelser i fjernsynet på samtlige skærme i de små danske hjem og i radioudsendelser, og jeg synes, der er et forklaringsproblem. Men det vender vi jo nok tilbage til.

Det er et vigtigt møde i Tampere, bl.a. fordi man skal diskutere asyl og indvandring, og det er et område, hvor EU har nogle helt klare opgaver, nogle helt klare forpligtelser.

UNHCR er blevet nævnt nogle gange, fordi UNHCR har kommenteret den rapport om de fem lande, som skal diskuteres på mødet, og jeg synes, man skal lægge mærke til, at UNHCR har sagt: Det er indlysende rigtigt at forebygge flygtningestrømme ved at prøve at mildne de menneskerettighedsvilkår, som er i de pågældende lande, hvor flygtningene kommer fra. Det er indlysende rigtigt. Man skal selvfølgelig gribe om ondets rod. Men, siger UNHCR også: Pas nu på, at konventionen overholdes! Det, at man prøver at forebygge flygtningestrømme, skal ikke være en sovepude for landene, så de ikke vil modtage flygtninge, som søger asyl på konventionens grund.

Derfor vil jeg godt opfordre statsministeren og udenrigsministeren til, at man på topmødet i Tampere holder fast i, at det er flygtningekonventionen, der er basis for EU's flygtningepolitik. Den står ikke til at ændre. Den skal ikke an-

fægtes. Det ændrer ikke ved, at man selvfølgelig skal forebygge flygtningestrømme i de lande, som har store problemer.

Det er også vigtigt, at man prøver at lægge vægt på nogle fælles aftaler om tilbagetagelse af afviste asylansøgere. Vi har haft meget store problemer med enkelte lande, som ikke vil modtage deres egne statsborgere, efter at de har fået afslag på asyl i det pågældende EU-land. På den måde har visse lande kunnet spille EU-lande ud mod hinanden: Hvilket land betaler mest? – samtidig med at de har sendt flygtninge, asylansøgere, som var afvist, tilbage til det pågældende land. Her er indlysende et område, hvor fælles aftaler er nødvendige.

Og så endelig det allervigtigste naturligvis: solidaritet med de store flygtningestrømme. Jeg synes ikke, det har været pynteligt at se den måde, EU har reageret på i forbindelse med Kosovokrisen, hvor der ikke var noget fælles initiativ fra EU's side til, hvordan flygtningestrømmene skulle fordeles, og hvordan man i det hele taget skulle behandle disse flygtninge. Det burde vi også lære noget af, lige så vel som vi burde lære noget af den måde, EU handlede på i Bosnien.

Til sidst vil jeg blot sige, at den beslutning om et charter for grundlæggende rettigheder, der er, naturligvis er et udmærket initiativ. Der er ikke nogen, der kan være imod, at man laver et charter om grundlæggende rettigheder. Men der er et problem i forhold til det rettighedssystem, vi har i forbindelse med Den Europæiske Menneskerettighedskommission, hvor vi i forvejen har en domstol, der vurderer medlemslandenes forhold til menneskerettighedskonventionen.

Det må ikke blive sådan, at vi har to forskellige, parallelle domstolssystemer i Europa: et i EU-systemet, som dømmer efter nogle fundamentale rettigheder, og et i Europarådssystemet, som dømmer efter nogle fundamentale rettigheder. Hvem ved, måske kommer der en dag to domme, der er forskellige, som i virkeligheden bedømmer nøjagtig den samme stat over for nøjagtig den samme borger?

Sådan må det ikke ske. Derfor skal det være helt sikkert, at charteret for de grundlæggende rettigheder ikke må anfægte Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourgs kompetence.

Det er de råd, jeg vil give statsministeren inden topmødet i Tampere.